

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.,,

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Vydání 2000

40 neobyčejných let

Srdečně zdravím všechny pravé věřící, všechny Boží děti na celém světě, kteří ve všem věří tak, jak praví Písmo svaté, v drahém jménu Pána Ježíše Krista slovem: „*Než potřebí je vám trpělivosti, **abyste vůli Boží činíte, dosáhli zaslíbení. Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, který přijíti má, přijde, a nebude meškati.***“ (Žid.10:36-37)

Tentokrát bych se chtěl ohlédnout za uplynulými 40 lety od vzniku misijního díla v Krefeldu. Zdá se, že číslo 40 má v Bibli zvláštní význam; v různých souvislostech je zmíněno více než padesátkrát. Při potopě přšlo 40 dnů a nocí (1. Moj. 7:4). Když bylo Mojžíšovi 40 let, odebral se poprvé ke svým bratřím, Izraelitům (Sk. 7:17–29). Po dalších 40 letech se mu zjevil Pán v ohnivém keři (Sk. 7:30). Děti Izraele putovaly 40 let po poušti (Joz. 5:6). David panoval jako král 40 let (2. Sam. 5:4), právě tak i Šalomoun (1. Kr. 11:42). Ježíš se zdržoval po 40 dnů v pustině, aby se postil a modlil, a byl pokoušen ďáblem (Mt. 4:1–11). Po Svém vzkříšení se Ježíš scházel 40 dnů se Svými učedníky a poučoval je o království Božím (Sk. 1:1-3).

Nyní se ohlížím na neobyčejné sedmačtyřicetileté období života služby v říši Boží. Jsem nyní více než kdy jindy přesvědčen o tom, že to bude trvat již jen krátký čas, jak to bylo předpověděno před dvěma tisíci lety v biblickém Slově. Potom ten, „*...kterého zajisté musejí přijmouti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků*“ (Sk. 3:21), podle Svého zaslíbení (Jan 14:1-3 aj.) přijde a nenechá na Sebe déle čekat. Ale abychom byli vytrženi, musí tu být předpoklady, které jsou naplněny jen v putování s Bohem. V našem biblickém textu jde o činění

vůle Boží, jak je psáno: „...*abyste naplněním Boží vůle, dosáhli Božího zaslíbení.*“ V našem osobním životě a v Církvi se musí dít Boží vůle, jen tak na nás může spočinout Boží zalíbení jako na Enochovi, který byl příkladným způsobem vytržen (Žid. 11:5). Nyní se ve všem jedná o úplný soulad s Bohem a Božím Slovem, o Nevěstu a Ženicha. Prakticky lze tohoto stavu dosáhnout jen tehdy, jestliže bude vyžíváno každé Boží slovo.

O Synu Božím je psáno: „*V tom, abych činil vůli Tvou, Bože Můj, libost mám.*“ (Ž. 40:9) ON se v Getsemane modlil: „*Ne Má vůle, ale Tvá se staň.*“ (Mt. 26:36–42) To nech je i naší modlitbou, nebo jen v přímé vůli Boží jsme Jeho obětí jednou provždy posvěceni (Žid. 10:7–10). Tuto oběť obětoval za všechny, kteří se Jím nechají posvětit a tak dospějí k dokonalosti (Žid. 10:14). Spasitel se v naprosté poslušnosti a v absolutní vůli Boží posvětil, aby i ti spasení byli v Něm a v Jeho Slově a bytosti posvěceni (Jan 17:14–19). Cítíme, že čas je vážný a došli jsme do poslední fáze definitivního napravení a přípravy Církve-Nevěsty.

BOŽÍ VEDENÍ

Pokud jde o mne, vidím ruku Páně v celém svém životě. Bibli jsem denně četl již ve 14 letech. To může připadat zvláštní, ale dělal jsem to opravdu z vnitřní touhy. Můj otec, který mi byl zároveň přítelem a bratrem v Kristu, kázal a měl s námi domácí pobožnosti. Často k nám přicházeli sloužící bratři, a o večerech si vyměňovali názory o jistých biblických místech. Nesměl jsem do toho mluvit, ale mohl jsem tam sedět a naslouchat. Stávalo se, že ptal jeden druhého: „Jak tu věc vidíš? Co si o tom myslíš?“ Ale já sám jsem odjakživa toužil vědět, jak je to opravdu, tedy biblicky. Proto jsem četl ta souběžná místa a prosil Pána o jasno. A Bohu buď dík, který mne vedl od samotného počátku, od doby kdy jsem začal v 1953 roce kázat, abych učil jen to, jak bych to dělal, kdyby byl mezi posluchači On osobně přítomen. To se vztahuje na celých 47 let. I já, jako každý věřící, jsem prožil duchovní vzrůst. Šlo to od poznání k poznání, od jasnosti k jasnosti, ale vždy ve Slově pravdy. Boží radu a biblická učení jsem kázal jen tak, jak jsem to viděl v Písmu a dostal k tomu světlo. Z těch tisíců kázání, která jsem kázal,

jsem nemusel ani jediné korigovat. Vedení a inspirace Ducha svatého byly vždy dokonalé.

S ohledem na všechna uplynulá léta v království Božím tu mohou být zmíněny jen některé vrcholné body. Zplnomocněnou službu bratra Branhama, který nás nanovo odkázal na Bibli, jsem poprvé prožíval v srpnu 1955 ve shromážděních v Karlsruhe, a okamžitě jsem poznal, že tam na podiu stál muž, který byl skutečně poslán Bohem. Po kázání se modlil za ty, kteří chtěli posvětit svůj život Bohu a pak nechal přijít dopředu nemocné. Když jsem viděl a slyšel, jak jim říkal podrobnosti z jejich života, které absolutně nemohl vědět, bylo mi jasné, že se tady opakuje to, co bylo poznávacím znamením již ve službě Ježíše Krista, co prokazovalo, že On je tím Mesiášem: „*Natanael se jej ptal: ‚Odkud mne znáš?‘ Ježíš mu odpověděl těmito slovy: ‚Ještě než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem, viděl jsem tě.‘*“ (Jan 1) Samaritánce řekl: „*... nebo pět mužů jsi měla, a ten, kterého nyní máš, není tvým manželem.‘ Ta žena odpověděla: ‚Pane, vidím, Ty jsi prorok ...Já vím, že Mesiáš přijde..., ten nám všechno řekne.‘ Ježíš jí odpověděl: ‚JÁ to jsem, který mluvím s tebou.‘!*“ (Jan 4)

Již po prvním shromáždění jsem měl přání, seznámit se s tímto Božím mužem osobně a mluvit s ním. Proto jsem druhého jitra ještě před 8:00 hodinou šel do jeho hotelu a poptal jsem se na něho v recepci. Zatímco jsem se ptal, řekl recepční: „Již se nemusíte vyptávat. Rev. Branham a jeho tým tamhle vcházejí.“ Otočil jsem se a viděl, jak bratr Branham přichází směrem k recepci, zastavil se u mne a řekl: „Ty jsi kazatel evangelia.“ Potom ukázal nalevo a řekl: „Tam u vchodu stojí tvá manželka.“ Hluboce dojat a přemožen jsem jej pozdravil a hovořili jsme spolu. Od té doby jsem se chtěl s jeho službou blíže obeznámit. Vždy jsem měl přání poznat nějakého Božího muže, **který se potkal s Bohem a osobně Jej zná.**

V červnu 1958 jsem navštívil konferenci »Voice of Healing«, kterou pořádal rev. Gordon Lindsay v Dallasu, ve státě Texas v USA, na níž byl jako hlavní kazatel ohlášen bratr Branham. V porovnání s mnoha ostatními přítomnými evangelisty jsem postřehl, že tento jednoduchý a pokorný muž byl výjimkou, a poznal jsem, že je prorokem, a jako Jan Křtitel, mužem Bohem poslaným. Také tady řekl bratr

Branham těm lidem, kteří přišli z různých zemí k modlitbě, jaká mají trápení a nemoci a dokonce obec, ulici a číslo domu, kde bydleli a mnoho jiného. Vypůsobilo to v nich takové posílení víry, že jako při službě našeho Pána byli na místě uzdraveni, ano dokonce od narození slepí viděli. Opakovala se stejná prorocká služba jako u našeho Pána. Vždy Ježíš v Jan 5:19 řekl: „*Syn nemůže sám od Sebe nic činit, než to co vidí Otce činit ... nebo Otec ... Mu ukazuje všechno.*“ Právě tak bratr Branham mohl na základě vidění lidem sdělit dokonce ty nejtajnější myšlenky. On hovořil o zvěsti, kterou musí přinést lidu Božímu.

Nyní jsem se chtěl dozvědět, čemu věří a co učí, nebo jsem viděl, že Bůh je s ním. Zanechal jsem tam svoji adresu, aby mi vždy byly zasílány magnetofonové záznamy s jeho kázáními, avšak ještě přímo na místě jsem vyhledával příležitost k osobnímu rozhovoru. Na konci rozmluvy tam v Dallasu mi řekl: „Ty se vrátíš do Německa!“ To bylo pro mne nepochopitelné, nebo v březnu 1956 jsem se vystěhoval s mou ženou do Kanady, a ani ve snu jsme nepomysleli, že bychom se měli někdy vrátit. Ale již v srpnu 1958 jsme se na základě přímého proroctví Páně, které On ještě jednou potvrdil, vrátili do Německa. Nejprve jsem kázal ve sborech, které jsem znal již předtím.

V říjnu 1959 se stalo, že ten vedoucí celého regionu varoval v krefeldském sboru, ve kterém kázal také můj otec i já, před Williamem Branhamem. Z tohoto důvodu jsme tam již nebyli vítáni a neměli svobodu ve zvěstování. Několik sourozenců poté ze sboru odešlo. Byla mezi nimi celá naše rodina, a koncem prosince vznikl modlitební kroužek, ve kterém jsem přeložil první kázání bratra Branhama z magnetofonového záznamu. Náš cíl jako malé domácí skupinky o 12–15 sourozencích byl od počátku jasný: »Sola scriptura« – ve víře, v učení a v životě mělo platit jedině Písmo. Bůh daroval milost k novému začátku a nadále se staral o neustálý vzrůst, rozkvět a mnohé ovoce pro věčnost. Brzy jsme si pronajali sál, který pojal 70 osob, potom jeden se 120 místy a další s 250 místy, až v roce 1973 jsme získali pozemek a zbudovali vlastní kapli, která poskytuje místo více než 600 osobám.

S velkou vděčností bych chtěl vzpomenout, že bratři, kteří u toho byli od počátku, bratr Leonhard Russ, Paul Schmidt, Alfred Borg, Reinhold Illing a Helmut Frank, ještě dnes po 40 letech vykonávají ve sboru tytéž

služby a úkoly. To nehraničí se zázrakem, to je div sám. Nebo jak to dokládá sama praxe, bratři se vždy rychle osamostatňují, většinou proto, že i oni jsou schopni kolem sebe shromáždit lidi a hrát si na kazatele. Bůh za všech okolností bděl nad Svým Slovem, Svými služebníky a Svým lidem. Odměna takových bratří, kteří Pánu slouží, aniž by hleděli sami na sebe, bude veliká. Bůh žehná ty věrné spolupracovníky: **Jeden sází, druhý zalévá a Bůh dává vzrůst a užitek** (1. Kor. 3:5–9).

Po všechna léta jako kazatel a starší sboru vedl bohoslužby bratr Russ; po boku mu stál bratr Schmidt jako spolustarší, který rovněž slouží v lokálním sboru, ale také je činný v misii, obzvláště v zemích bývalého Sovětského svazu.

Nikdy nezapomenu na onen večer: Tehdy jsme ještě bydleli v Luisině ulici a shromáždění jsme mívali v Hubertově ulici, když mi Pán přikázal: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, POSVĚŤ MI LEONARDA RUSSE ZA STARŠÍHO A PO JEHO BOKU PAULA SCHMIDTA, NEBO JSEM JE K TOMU URČIL!“ To bylo doslovné znění. V následujícím shromáždění byli oba bratři sborem jednomyslně přijati a skrze pokládání rukou požehnáni. Bratr Borg a bratr Illing vykonávají své úkoly v předsednictvu jako vždycky, rovněž můj bratr Helmut. I ostatní bratři, kteří k tomu přišli později, mají již léta ve sboru a v misijním díle své místo.

Naším určením je být Pánu k dispozici, aby mohl skrze Církev působit skutky Boží, jak je psáno: „*Musíme dělat skutky toho, který Mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy již nikdo nebude moci působit.*“ (Jan 9:4) Ten věčný věrný Bůh nás na konci času milosti zahrnul tak výborným způsobem do Svého plánu konečného času. ON nám dává zcela vědomě spoluprožívat opravdu poslední část spásných dějin. Tak jistě jako při prvním příchodu Krista poznali a prožili naplnění biblického proroctví jen ti opravdu vyvolení věřící, tak jistě to poznávají a prožívají také nyní, v této poslední generaci před druhým Kristovým příchodem jen ti vyvolení. Platí to, že je mnoho povolanych a málo vyvolených (Mt. 22:14). Je také psáno: „*Tak i nyní je tu zbytek lidu vyvolený z milosti ... Čeho žádá Izrael, toho nedosáhl, dosáhli toho jen vyvolení z Izraele.*“ (Řím.11:5-7) Totéž se vztahuje na Církev z národů. Všichni formální věřící mají své vlastní plány

a »křesťanské« programy odpovídající sboru nebo misijnímu dílu, k němuž patří. Ale děti Boží poznávají čas milostivého navštívení a prožívají, co Bůh zaslíbil.

BOŽÍ URČENÍ

Bůh ten Pán určil, že jako nejmenšímu z Jeho služebníků se mi dostalo velikého podílu na zvěstování Slova v celém světě. Co ve mně viděl, to nevím, zřejmě to bylo to, co do mne sám vložil, nebo jsem nic potřebného pro Něho nepřinesl. V Jeho suverénním, neovlivnitelném panování se Bohu, našemu Pánu zalíbilo, dát mně 2. dubna 1962 přímé pověření, jak je obdrželi jen proroci a apoštolové. I já mohu se stejnou Boží opravdovostí, s jakou o svém povolání a poslání svědčil Pavel, svědčit totéž. On mohl přesně říci – a já to mohu, díky Bohu, také – kde a kdy se to stalo, mohl popsat doslovné znění a jednotlivosti. Pro mne má dokonce význam, že on to povolání slyšel ve své hebrejské mateřské řeči z úst vzkříšeného a oslaveného Pána (Sk. 26:14). Se stejnou jistotou mohu svědčit, že jsem ten přemocný, pronikavý, rozkazující hlas toho vzkříšeného Pána slyšel ve své mateřštině: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, TVŮJ ČAS PRO TOTO MĚSTO BRZY POMINE. JÁ TĚ POŠLU DO JINÝCH MĚST ZVĚSTOVAT MÉ SLOVO.“

Ten hlas přicházel shora z pravé strany. Bezvládně jsem se zhroutil a padl nalevo, obličejem k zemi. I Pavel padl k zemi (Sk. 9:4). V příštím okamžiku jsem byl vzat z těla a viděl jsem z jiné dimenze, jak jsem tam v tom pokoji stál s rukama dole vztaženýma před sebe a říkal: „Pane, nebudou na mne slyšet. Oni mají všeho hojnost, žijí v přepychu.“ Ale Pán odpověděl: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, PŘIJDE ČAS, KDY NA TEBE BUDOU SLYŠET. OPATŘTE SI POTRAVINY, NEBO NASTANE VELIKÝ HLAD. POTOM BUDEŠ STÁT UPROSTŘED LIDU A ROZDÁVAT POKRM!“ Poslední slova tohoto nebeského povolání zněla: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, NEZAKLÁDEJ ŽÁDNÉ LOKÁLNÍ SBORY A NEVYDÁVEJ ŽÁDNÝ ZPĚVNÍK, NEBO JE TO ZNAMENÍ DENOMINACE!“ Všechna slova tohoto svědectví jsou právě tak pravdivá, jako každé Pavlovo slovo v Bibli o jeho povolání. Nikdo nemůže tušit, jaký Boží absolut stojí za přímým, osobně obdrženým příkazem Páně. Íábel a celé peklo by se mohlo přede mnou

postavit, ano, vrhnout se na mne: ale na Božím rozhodnutí a učiněné zkušenosti to na věčnosti nic nezmění.

V roce 1961 vrcholila studená válka, počítaje v to kubánskou krizi. Představitel státu SSSR, generální tajemník Komunistické strany, Nikita Chruščov při zasedání OSN tloukl do řečnického pultu botou a několikrát vykřikl: „My nikdy jednotní nebudeme. Nikdy nebudeme zajedno!“ V Berlíně u Brandenburské brány proti sobě stály ruské a americké tanky, a John F. Kennedy prohlásil: „Z Berlína udělám výstražný příklad.“ 13. srpna začalo ruské vojsko se stavbou berlínské zdi. V naší zemi panovalo takové politické napětí jako při blokádě Berlína 1948/49. Proto jsem nabyl dojmu, že z důvodu nějaké katastrofy, která by postihla naši zemi podobně jako v závěru války, by nastal přirozený hlad, a my jsme opravdu dělali zásoby z pozemských potravin. Avšak měsíce plynuly, aniž by k nějaké katastrofě došlo. Dostal jsem se do veliké vnitřní nouze, nebo jsem oznámil, že nastane hlad, jak mi to Pán řekl. Nechtěl jsem ani kázat a Pánu jsem dokonce řekl: „Jestliže mi neodpovíš, pak vezmi můj život.“

Potom mi přišla myšlenka, letět za bratrem Branhamem do USA. Doufal jsem, že skrze něho by mi Pán dal odpověď. A tak to skutečně bylo, Bohu buď dík: 3. prosince 1962 jsem s bratrem Branhamem, bratrem Banksem Woodem a bratrem Fredem Sothmannem seděl u jednoho stolu. Bratr Branham se vyptával, jak se v Německu a ve Švýcarsku duchovně daří a zda se věří té zvěsti. Ptal se na Erwina Müllera a Adolfa Guggenbühla. Dr. Adolf Guggenbühl z Curychu připravoval shromáždění pro bratra Müllera v Karlsruhe. Ten rozhovor se protahoval. Já jsem byl stále netrpělivější, nebo ve mně hořela jen jedna otázka, co je s tím mluvením Páně. Nakonec jsem řekl: „Bratře Branhame, mám na srdci něco obzvláštního a chtěl bych se tě na to optat.“ V tom okamžiku trochu pozvedl pravou ruku a řekl: „Bratře Franku, mohu ti říci, proč tu jsi? Pán k tobě mluvil. Mohu ti říci, co ti Pán řekl?“ A opakoval větu za větou, slovo za slovem, co mi Pán 2. dubna 1962 při rozednění přikázal! Byl jsem zcela přemožen, neschopen slova. Potom pokračoval: „Bratře Franku, ty jsi neporozuměl, co Pán řekl. Ty jsi myslel, že přijde hlad, a uskladnili jste potraviny. Ale Pán pošle hlad po Svém Slově a pokrm, který máš uskladnit, je slovo

pro tento čas, které Pán zjevil a je v těch kázáních natočené na magnetofonové pásky.“ Ještě k tomu přidal: „Počkej s rozdáváním, dokud neobdržíš zbytek té potravy.“ Tomu jsem nerozuměl, ale také jsem se na to nemohl zeptat, a kvůli tomu jsem byl později zarmoucen. Jak jsem tehdy mohl tušit, že bratr Branham potom, co v březnu 1963 kázal o sedmi pečetích v Knize Zjevení a ještě o dalších tématech, jako »Manželství a rozvod«, bude 24. prosince 1965, tedy o tři roky později, Pánem odvolán? Na závěr na mne bratr Branham položil ruce, objal mne a modlil se za mne.

Jsem ještě dnes velice vděčný za ten odkaz, kterého se mi dostalo a který byl zároveň potvrzením, a svoji službu jsem vykonával dvojím způsobem, jak mi bylo přikázáno. Na jedné straně jsem cestoval ze země do země a od města k městu a zvěstoval Slovo Boží. Na druhé straně jsem do němčiny přeložil přes 200 kázání bratra Branhama, který přece byl Božím zvěstovatelem pro tento čas, a postaral jsem se o to, že byla přeložena také do mnoha jiných řečí, aby lidu Božímu byl nabídnut duchovní pokrm – zaslíbené a zjevené Slovo.

Jen z mé iniciativy se kázání bratra Branhama, která se až do jeho odchodu domů natáčela na magnetofonové pásky, potom tiskla jako brožury. Kdybych po pohřbu toho Božího muže nesvolal bratry Roye Borderse, Pearryho Greena, Lee Vaylea a jiné, a neřekl jim, co Pán přikázal a co nyní musí být činěno, pak by služba Bohem poslaného muže byla navždy pohřbena a svět by o žádné zvěsti konečného času nic neslyšel. Ale Bůh to ví a všechny věci dopředu naplánoval. Bratři Woods a Sothmann tam jako svědci potvrdili mé tehdejší setkání s bratrem Branhamem. Bůh se postaral o všechno další a předem vydal příslušné pokyny, takže ze zdánlivého konce vznikl nový začátek.

Bratři v USA, kteří byli kolem bratra Branhama, bez výjimky očekávali jeho vzkříšení a pohřeb stále znovu odkládali až do velikonoce 1966. Také ještě tam skoro dvě hodiny mnozí smuteční hosté zpívali stále znovu chór »Věř jen věř jen...«, než konečně byla rakev přece jen spuštěna do hrobu. Já jsem s nimi nezpíval, ale plakal jsem a v modlitbě rozmlouval s Bohem, svým Pánem. Když jsem byl večer ve svém hotelovém pokoji, vstoupil náhle do mé duše hluboký pokoj. Bylo mi, jakoby všechna tíha ze mne byla snata, jakoby Pán chtěl všechnen můj žal

proměnit v radost a mluvilo to v mém srdci: „**Nyní nastal čas rozdávání pokrmu.**“ Následující ráno jsem svolal ty bratry k rozhodující rozpravě. Roy Borders převzal odpovědnost za tisk a vydávání kázání bratra Branhama.

SBOR JAKO ZÁKLADNA

Jsem velice vděčný Bohu za domácí sbor v Krefeldu, který se mnou to pověření sdílí od samého začátku a za všechny, kteří cítí, že k tomu patří. Maje na paměti ten Boží pokyn, nezaložil jsem v jiném městě ani jediný lokální sbor. Mým úkolem je zvěstovat Slovo všem Božím dětem, které jsou roztroušeny v různých sborech. Je také známo, že každé společenství víry vydalo jako poznávací znamení své konfese vlastní zpěvník. Já mohu zpívat z každého zpěvníku, ale nesmím žádný vydávat. Jak to bratr Branham jasně a důrazně řekl, z posledního probuzení nevzejde žádný nový organizovaný směr víry, ale vyjde z toho Církev-Nevěsta.

Zprávu o Pavlově povolání nalézáme ve Skutcích apoštolů třikrát v různých souvislostech. Záleželo mu na tom, stále zdůrazňovat své Boží poslání, **protože jediné pověření k službě bylo jeho legitimací**, a ve všech svých dopisech se na začátku představuje, čím byl: apoštol Ježíše Krista, tedy Jeho přímý vyslanec. To zahrnuje, že je tu Odesílatel, který někoho pověřuje předat zvláštní zvěst. V této souvislosti se představuje jako služebník Krista: „**Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený ke kázání Božího evangelia...**“ (Řím 1:1). Tím nevyvýšil sebe, ale vyzdvihl tu službu, která mu byla uložena. On byl určen ke zvěstování celé Boží rady (Sk. 20:27). Jako služebníkovu a svědkovu mu bylo uloženo svým výkladem otvírat lidem oči (Sk. 26:16–18). Jemu bylo zjeveno tajemství Boží v Kristu, to s Kristem a Církví a všechna ostatní tajemství, až k proměně smrtelných těl opravdově věřících a jejich vytržení při návratu Krista (1. Kor. 15, 1. Tes. 4 aj.). Jeho mimořádné povolání bylo spojeno s obzvláštní učitelskou službou pro Církev Ježíše Krista.

On měl přivést Kristu čistou pannu, ale obával se, že tak jako byla Eva svedena, bude podvedena i Církev (2. Kor. 11:2–3). Přesto se pevně

držel té víry, že se Pán postará o ty Svě. „...*aby ji sobě postavil slavnou Církev, nemající poskvrny, ani vrásky neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.*“ (Ef. 5:27) V dopise Titovi nás nechal apoštol nahlédnout do svého srdce, do svého povolání a poslání **pro věřící vyvolené Boží a poznání pravdy**: „*Pavel, služebník Boží, apoštol Ježíše Krista, poslaný k tomu, aby Boží vyvolené přivedl k víře a k poznání pravdy, která se prokazuje v pobožném putování, na základě naděje věčného života, který ten neomylný Bůh před věčnými časy zaslíbil, a oznámil Své Slovo ve stanoveném čase skrze kázání, které mi bylo svěřeno z rozkazu našeho Spasitele Boha...*“ To „z rozkazu Spasitele Boha...“ platí ještě dnes.

Porovnatelné povolání, přímé Boží pověření mohl dosvědčit William Branham, nebo byl tím zaslíbeným prorokem, který měl vystoupit před velikým a hrozným dnem Páně, aby opět všechno uvedl do správného stavu, a srdce dětí Božích zavedl k víře otců v prvotním křesanství (Mal. 4:5, Mt. 17:11 aj.). Byl to on, komu Pán zjevil, co byl vlastně pád do hříchu, a jako Pavlovi i jemu byl ukázán celkový plán spasení. Vpravdě může být řečeno, že Bůh zjevil všechna tajemství Slova a všechny pravdy, které byly ztracené. Nyní opět žijeme z každého Božího slova a jíme ze skryté many. Pavel položil základ na počátku, Branham to učinil nyní na konci času milosti. Pavel byl Bohem ustanovený apoštol a učitel a označuje se jako spolupracovník Boží (1. Kor. 3:9–11, 2. Kor. 6:1), jako zvěstovatel na místě Kristově (2. Kor. 5:16–21). To samé se vztahuje na bratra Branhama, který učil a činil totéž. V 1. Kor. 4 Pavel napomíná věřící jako »správce rozličných Božích tajemství«. To jemu zjevené učení a praxe pro novozákonní Církev je ještě dnes před Bohem jediným platným vzorem. Jen co přesně s tím – bez nejmenšího odchýlení – souhlasí, **je Božího původu a je to víra, jak Písmo praví**. Že i mně bylo dáno takové povolání, nesmím a nebudu zapírat. Naopak: mám stejnou odpovědnost s tím spojenou jako Boží muži přede mnou.

BIBLICKY POTVRZENO

Od počátku sedmdesátých let se anglická kázání bratra Branhama nerozesílají toliko z Jeffersonville, ale také pod vedením Dona Bablitze

z Edmontonu v Kanadě. V červenci 1975 při mé návštěvě ke mně přišel a oznámil mi, o které země bylo postaráno a jak je přemožen, že tu zvěst rozšiřuji do celého světa. Potom řekl: „Bratře Franku, službu bratra Branhama nacházíme v Bibli. Jak to je s tvou službou? Je také prokázána v Bibli?“ Nikdy jsem o tom nepřemýšlel a odpověděl jsem: „Přestaň! To neříkej! Jak by má služba mohla být v Bibli?“

Ale druhý den časně zrána, právě když jsem se chystal vzít do ruky Bibli, abych z ní četl, slyšel jsem tentýž hlas Pána: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, URČIL JSEM TĚ PODLE MATOUŠE 24 K TOMU, ABYS ROZDÁVAL POKRM.“ Až do té chvíle byl pro mě Matouš 24 jen kapitolou, v níž Pán mluvil o konečném čase, o válkách, zemětřeseních, hladu, falešných prorocích a falešných Kristech a také o Izraeli jako o fíkovém stromu, který vypučí. Byl jsem hluboce pohnut, když mé oči padly přímo na to místo a já četl verše 45-47: **„Kdo tedy je ten služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v pravý čas? Blahoslavený služebník ten, kteréhož přijde pán jeho, nalezl by, an tak činí. Vpravdě pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.“** To bylo zjevení odpovídající Písmu, skutečný odkaz pro mne, **nebo kdyby tato závěrečná služba nebyla založena na zaslíbení, pak by přece neměla žádnou legitimaci spásných dějin, žádné oprávnění existence.**

Jestliže člověk čte Mt.25 dále, pak si všimne, že tam jde o příchod Ženicha. Ale před příchodem Ženicha musí být ta původní učení v souhrnu znovu nekompromisně zvěstována. Potom co bylo prorockou službou všechno navráceno, to musí nyní být služebnictvu Páně nabízeno učitelsky seřazené. To je podle toho **TAK PRAVÍ PÁN** v Jeho Slově. Na závěr opět zavládne Boží pořádek. Všichni, kteří nyní slyší, co Duch praví Církvím, slyší zjevené Slovo. A všichni, kteří je přijímají, to dokazují poslušností víry. Oni totiž potom mají přístup ke svatyni svatých a obcerství se bohatostí dobrých věcí Jeho domu. Oni jedí čerstvou manu a žijí v síle zjeveného Slova pro tento čas.

DVA ÚSEKY

Těch 40 uplynulých let 1960–2000 může být rozděleno do dvou etap, při čemž šedesátá a sedmdesátá léta byla zvláštní fází vzdělávání a vzrůstu jak lokálního sboru tak i misijního díla.

Svoji první mimoevropskou misijní cestu jsem podnikl již v roce 1964 do vícero zemí Blízkého východu a Indie. V roce 1966 jsem pozval rev. Pearry Greena z Tucsonu, USA, který jako očitý svědek vydával v některých městech SRN a v sousedních zemích mocné svědectví o bratru Branhamovi a jeho službě. Já jsem od té doby procestoval západoevropské země a zvěstoval to nádherné evangelium Ježíše Krista s ohledem na konečný čas. Brzy jsme také obdrželi tištěná kázání, která jsme překládali a vydávali jako brožury. V letech 1968–1978 vysílalo Radio Luxemburg každé nedělní ráno dvacetiminutová oslovení ode mne do evropského vysílacího prostoru. Tak jsem dosáhl i NDR a německy mluvící menšiny v sousedních zemích.

Od roku 1968 mi bylo umožněno, i když tehdy za velice nebezpečných okolností, cestovat do východoevropských států, kde jsem mohl sloužit Slovem v různých sborech. V Moskvě vedl v sedmdesátých letech věrný Pán tak, že prezident baptistů mi řekl: „Bratře Franku, my za tebe před úřady přebíráme odpovědnost a můžeš svobodně kázat, kdekoli ti Pán v naší zemi otevře dveře.“ Tehdy tam muselo být zahraničním řečníkům vystavováno policejní povolení. Kdybych měl podat zprávu o vedení a opatrování při všech přechodech hranic a během pobytu ve východních zemích v průběhu všech těch konfrontačních let mezi Východem a Západem až do převratu roku 1989, mohla by o tom být napsána celá kniha! Při vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa roku 1968, jsem se dostal doslova mezi ruské tanky, které jsem předjížděl, když jsem jel z Prahy k polské hranici. Jak často jsem míval v zavazadlech kazety s kázáními a literaturu a byl tak, v případě že by je u mne našli, jednou nohou ve vězení! V každé východoevropské zemi bylo tehdy zakázáno vozit s sebou křesanskou literaturu nebo Bible. V Praze a ve východním Berlíně byly na mě vydány zatykače. Ale ruka Páně se mnou byla v každé situaci. Když jsem byl ve východním Berlíně zadržován několik hodin, a byl jsem sledován kontrolní kamerou, přesto jsem se v té primitivní cele cítil

skryt. U následujícího výslechu mi Pán dodal odvalu k vydání svobodného svědectví. Já jsem svého Spasitele a také své povolání před vysokými a nízkými všude a za všech okolností dosvědčoval a On byl vždy se mnou. Tak Pán těmi misijními cestami každého měsíce, rozhlasovými vysíláními a vydáváním kázání bratra Branhama pokračoval ve Svém díle a požehnal v celém světě nesčetné množství lidí, zachránil, osvobodil a mnohé uzdravil.

Pro mě osobně byla léta 1968–1978 zvláštním, skoro nezkaleným společenstvím s mým Bohem. Několikrát mi byla biblická místa, o nichž jsem měl kázat, Pánem slyšitelně řečena: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, PŘEDSTUP PŘED MŮJ LID A ČTI SLOVO Z...“ Právě tak jsem obdržel přímé pokyny, týkající se těch, kteří byli v nesnázích nebo i mne samotného. Jednou bylo řečeno s ohledem na jednu sestru: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, JDI TAM A VYŘKNI TO SLOVO...“ V případě jednoho těžce nemocného bratra Pán přikázal: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, JDI K NĚMU, VEZMI S SEBOU STARŠÍ A ČTI SLOVO, KTERÉ PROROK IZAIÁŠ ŘEKL EZECHIÁŠI!“ V říjnu 1976 mi Pán přikázal: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, ODŘEKNI CESTU DO INDIE.“ Letenku na cestu do Indie jsem měl již v rukou a do odletu zbývaly jen pouhé hodiny. Kolem 10:00 hodiny a ještě jednou kolem 11:30 hodiny promluvil Pán s důrazem: „ODŘEKNI CESTU DO INDIE!“ Uposlechl jsem, aniž bych věděl proč, a později jsem se ze zpráv dozvěděl, že letadlo, kterým jsem měl letět z Bombaje do Madrasu, se vznítilo krátce po startu, tak jako nedávno ten Concorde v Paříži, a všech 96 pasažérů uhořelo. Německý tiskový mluvčí zavolal z Kolína, aby misii v Krefeldu oznámil, že misionář Frank zahynul mezi těmi 96 pasažéry. Potom jsem byl zavolán k telefonu a mohl jsem jej osobně přesvědčit o tom, že jsem živ. Jak mě ujistil, mé jméno bylo ještě na listině pasažérů. Ano, Bůh je věrný.

Bylo to putování s Bohem podobně jako při Jobovi, obklopen ze všech stran, podpírán a ochraňován. Ale ani já a moje rodina jsme nebyli ušetřeni zkoušek. Roku 1970 bylo naše páté dítě poté, co několik dnů nevydávalo známky života, při těžké operaci vyňato z těla matky, což moji ženu stálo skoro život. Několik transfuzí krve bylo nutných. To mimino bylo již v rozkladu a nám nebylo dovoleno dítě spatřit.

Roku 1980 jsem během jedné africké cesty onemocněl malárií tropica (obzvláště těžká a smrtelná forma onemocnění). Několikrát jsem slyšel, jak profesor, který se zřejmě domníval, že jsem v bezvědomí, řekl svému lékařskému týmu: „Je moc pozdě!“ Byl jsem umístěn na pokoj pro umírající v městské nemocnici v Krefeldu a jsem jen skrze Boží div ještě dnes živ. Ale na prahu smrti mi Pán daroval nádherné prožití, ve kterém mě předem nechal prožít vytržení: Byl jsem vzat z těla a spolu s bíle oděným zástupem, přičemž všichni byli mladí, jsme byli majestátně vzati vzhůru. Viděl jsem svaté město a tu náheru. Když jsem v těle přišel k sobě, byl jsem tak zklamán, že jsem hořce plakal. Ale služba ještě nebyla u konce. Ve všech těch zkouškách jsem pochopil, že můj pozemský život není nijak výjimečný, nýbrž je takový jako všech ostatních lidí. Rozdíl spočívá přece jen v té duchovní úrovni a pověření pro Jeho Církev.

MISIJNÍ CENTRUM

O velikonocích roku 1974 jsme mohli posvětit náš misijní dům, který je místem požehnání pro tisíce lidí z Evropy a z celého světa až dodnes. Není to žádná katedrála. Více se to podobá chlěvu v Betlémě než sakrální stavbě s kupolí. Nám se jednalo s ohledem na blížký návrat Ježíše Krista o místo, kde by nedělalo dojem to vnější, nýbrž to vnitřní věřících, kteří tvoří duchovní Boží chrám, to mělo být Pánu libé, jak je psáno: „*Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.*“ (2. Kor. 6:16)

Uprostřed sedmdesátých let byl bratry z USA a z Kanady v kruzích »věřících konečného času« v souvislosti s příchodem Krista obzvláštním způsobem zdůrazňován rok 1977. A opět to byl ten věrný Pán, který dal v pravý čas odkaz z nebe, nebo čas a hodinu Jeho příchodu přece nikdo nezná. Bylo to krásné září roku 1975, již se šelo, já jsem vycházel z kazatelské místnosti a právě jsem obcházel západní stranou Božího domu, když Pán Svým příkazujícím hlasem, který pokaždé přichází shora zprava, ke mně mluvil. Již při prvním slově jsem se uchopen hlubokou úctou zastavil. Zazněla tato slova: „MŮJ SLUŽEBNÍKU, JDI NA SOUSEDNÍ POZEMEK A POSVĚŤ MI JEJ, NEBO SE MUSÍTE POSTARAT O UBYTOVÁNÍ. Z MNOHÝCH ZEMÍ BUDOU

PŘICHÁZET LIDÉ, KTEŘÍ BUDOU MUSET BÝT UBYTOVÁNI...“ Na místě jsem se otočil, prošel na sousední pozemek malou brankou, která vede k nákupnímu centru, poklekl jsem mezi keři, asi tam, kde je dnes vchod do domu č. 15, a posvětil jsem jej Pánu. Brzy byla na pozemku velkém skoro deset tisíc čtverečných metrů postavena první budova. Když byla před dokončením, řekl bratr Paul Schmidt, když ke mně přicházel: „Bratře Franku, ten dům nebude stačit ani pro polovinu návštěvníků, kteří přijdou.“ Tento výrok mě zaměstnával a ovlivnil mě. Po několika dnech jsem otevřel Bibli a můj pohled padl na 2. Par. 14:6b – v mé Bibli je to první řádek nahoře vpravo – a já jsem četl: „*A pustili se **do staveb** a šťastně se jim vedlo.*“ Četl jsem ten text ještě jednou na kolenou a ještě jednou a zaujalo mě, že nebylo psáno o jedné stavbě, ale o stavbách v množném čísle. Věděl jsem: Pán mi chce něco říci. Žádný hlas, který bych slyšel ušima, ale v mém srdci promlouval zcela zřetelně tichý hlas: „**Postav dvě stejné budovy!**“ A tak se stalo, že jsme ve víře a s mnohou svépomocí ty **stavby v letech 1977 a 1978 dokončili**. Začátkem devadesátých let jsme mohli stavět tiskárnu a vydavatelství. Můžeme ubytovat až 300 lidí a v jídelně Božího domu pohostit na 400 osob. Misijní dílo se rozšířilo, doprovázené viditelným Božím požehnáním. Nikdo nikdy neslyšel, že by se tu prosilo o peníze; přenocování a strava je bezplatná, právě tak jako všechna literatura a audio a videokazety, které jsou také zdarma rozesílány do celého světa.

ZKUŠUJTE DUCHY

Ale tento požehnaný »rajský« stav se pochopitelně satanovi vůbec nelíbil. Jestliže známe příklady ze Svatého Písma, byl satanův vztek zaměřen vždy na nositele Slova. Tak se stalo naprosto podle slova z Písma: „*Bij pastýře a rozprchnou se ovce*“ (Zach. 13:7) a „...*poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?*“ (Lk. 23:31) Podobně se přece dařilo již prorokům a služebníkům Božím (Žid. 11:32–40). Od Ábela až po Zachariáše museli všichni nositelé Slova přes sebe nechat přejít zlost nepřítele (Mt. 23:34–39). Satan, jako vládce tohoto světa temnoty, nemůže Boží vliv snést. Ten nepřítel je od počátku vrahem, lhářem, ničitelem. Od času Kaina se snažil skrze jeho semeno

zničit Boží semeno. Začíná to v manželstvích, rodinách, pokračuje to v Církvi a v díle Božím. Také všechno stvoření lká od pádu do hříchu (Řím. 8:19–22), takže Bůh musí nakonec učinit vše nové (Zj. 21:5).

Jestliže ten nepřítel nemůže zahubit tělesně, potom to udělá vražednou pomluvou a vystupuje jako prohnáný žalobník bratří a protivník s tím „je psáno“, a zneužívá toho jako již při našem Pánu (Mt. 4:1–11). Používá biblická místa, jimž dává vlastní výklad. Výrok jím inspirovaný může působit jako smrtelný jed. V jazycích je ještěřčí jed a hrdlo těch, které satan zneužívá, je otevřeným hrobem. Tak je to psáno v Řím. 3:13–18. Jakub o jazyku píše, že ho nikdo nemůže zkrotit. Jestliže je pekelným ohněm zanícen, rozšiřuje smrtelný jed (kap 3:1–12). On všechno dělá s úmyslem zničit nositele Božího Slova, a vyvolat nepřátelství. A vždy se to děje stejně: Všechny, kteří vzhlíží k člověku, může nepřítel zmást, takže zbloudí a pohorší se, což později užijí jako »alibi«. Když Ježíš nastoupil Svoji cestu přes Getsemane na Golgatu, řekl: „*Všichni se této noci nade Mnou pohoršíte.*“ (Mt. 26:31) Ale ti, kteří získali spojení ke Spasiteli skrze zvěstování a Bohem stanovenou službu, ti i po rozptýlení naleznou cestu zpět, prohlédnou satanovy machinace a nepodílejí se na jeho ničitelském díle.

U Božích mužů se může zopakovat, co se stalo v ráji. Satan ovlivnil Evu a ona Adama, se kterým Bůh ten Pán mluvil osobně. Satan ví, jak se to dělá. On vždy začne s tím, co Bůh řekl a svými následujícími argumenty to obrátí do protikladu. Proto ta výtka Adamovi: „**Protože jsi uposlechl hlasu ženy své...**“ (1. Moj. 3:17). Kdo ještě není ženatý jako Josef, tomu možná řekne nějaká žena – může to být dokonce »paní Putifarová« pohledná a vlivná: „Bud’ mi po vůli“, strhne mu z těla sako, má tedy v rukou zdánlivý důkaz a může rozšiřovat lež: „*Chtěl mě znásilnit!*“ (1. Moj. 39), a všechno ostatní se samo zařadí do podvodného obrazu.

Tak tomu bylo od samého počátku, že Bůh v přirozeném životě Svých služebníků dopustil věci, které nemůžeme pochopit. Mojžíš si vzal ženu Kúšanku, a když mu to vytýkala jeho sestra, prorokyně Miriam, která měla dojem, že je v právu, byla potrestána malomocenstvím. Bůh Pán ji a Árona zavolal ke stánku zjevení a vyslovil právo (4. Moj. 12). „*Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi,*

kterého by tak znal Pán tváří v tvář.“ (5. Moj. 34:10) Samson, vymodlený, zaslíbený, od mateřského těla Bohu posvěcený, šel do Gázy k Filištínským a zastavil se u jedné nevěstky. A to poté, co Duch Páně v něm začal působit (Soud. 13–16). I o Davidovi máme zprávu, že se stal cizoložníkem a vrahem, když si vzal ženu Uriáše a pak se ještě postaral o to, aby byl Uriáš zabit. A přesto čteme Žalmy a přesto je Ježíš Synem Davidovým. Nebylo mu zakázáno zpívat a kázat. Pán sám dal s ohledem na všechny nositele Slova jen krátké vysvětlení: *„Bohové jste a synové Nejvyššího všichni; Ale však jako i jiní lidé zemřete...“* (Ž. 82:6–7) a *„Poněvadž nazval bohy ty, k nimž se Boží řeč stala, nemůže být zrušeno Písmo.“* (Jan 10:35) Služebníky Boží neposuzuje sbor, nýbrž jedině Bůh. Proto to vážné napomenutí: ***„Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obstojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obstojí, nebo Pán má moc jej podepřít.“*** (Řím. 14:4)

Oni jsou lidé jako všichni ostatní, to Boží v nich bylo to Slovo jako substance, jíž všichni nabýváme božské přirozenosti (2. Petr. 1:3-4). Jsou to pozemské nádoby s božským obsahem (2. Kor. 4:7). Při každém vystoupení pravého Božího služebníka se ti duchové rozdělili: Buď to lidé tu službu přijali nebo ji odmítli. *„Nebo jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteří hynou, těm zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oněm pak vůně života k životu.“* (2. Kor. 2:15-16) Samotně o našem Pánu je psáno, že pro jedny je podnětem k posvěcení, pro ostatní je kamenem urážky (Iz. 8:14–15). Apoštol Petr píše o vyvolených, vzácném Úhelném kameni a o těch, kteří na Něm postavili svoji důvěru, že nebudou zahanbeni. Potom pokračuje a hovoří o stavitelích, kteří zavrhli Kámen, který se stal Úhelným Kamenem (1. Petr. 2:1–10). **Jedněm je ustanoven k pádu, druhým k povstání** (Lk. 2:34). Ti zdánlivě svatí učení Písma a farizeové našemu Pánu zasazovali ránu na každém kroku a ještě dělali ponižující narážky na Jeho narození: *„My jsme se nenarodili nemanželsky!“* (Jan 8:41) Byli by museli vědět, že Spasitel se nemohl narodit vdané ženě, ale panně (Iz. 7:14, Lk. 1:27). Vždycky se jedná o Slovo. Nebo jak jistě je v originálně inspirovaném Slově život, tak jistě je ve falešné inspiraci podvod a smrt.

Prožil jsem ve více než 50 letech od roku 1949, kdy jsem plně prožil svoji spásu, obojí: Vzdělání v Boží lásce a zničení skrze ďábelskou nenávisť. O Letnicích 1953 jsem prožil, jak několik set lidí bylo v několika minutách pokřtěno Duchem. Náhle ze středu posluchačů zazněl nádherný nebeský chvalozpěv v jiné řeči, který se rozšiřoval a byl stále hlasitější a všichni byli naplněni Duchem svatým, zpívali v nebeské blahodárné harmonii v jiných jazycích, jak to Duch dával vyslovovat. V Krefeldském sboru jsme po mnohá léta prožívali, jaké požehnání může plynout z pravého užívání darů Ducha, obzvláště daru prorocství. Ale potom jsme bohužel museli prožít, jak ničivě se může projevit zneužití téhož daru. I když se má za to, že se tím slouží Bohu a Jemu pomáhá, může se ze zkušeností zjistit, že všechno, co přichází od Něho, je vždy spojeno se vzděláním a požehnáním. Prosazování vlastní vůle nositeli darů je spojeno s falešnou inspirací, s ničením, s nesmiřitelností a prokletím.

Když satan viděl, že jeho manipulace jsou odhaleny, vsadil pln zuřivosti všechno na to, aby tu celosvětovou službu po dvaceti nadmíru požehnaných letech zničil. Jen Bohu, který sám držel nad Svou Církví ochrannou ruku, můžeme děkovat, že se to nezdařilo. Stalo se to tak, jak Pán řekl Petrovi: „*Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás tříbil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby tvá víra nezhylnula...*“ (Lk. 22:31–32).

My se vůbec nesmíme ptát, proč věrný Pán a Spasitel vyhověl prosbě protivníka, tříbit ty Jeho a používat sílu. Při prosévání pšenice však vítr falešného učení odvane jen plevy, pšenice zůstane. Tentýž Pán, který byl zrazen a ukřižován, vítězně povstal a my s Ním. Pro nás by bylo podstatně jednodušší, kdybychom s poraženými mocnostmi nepřítele již nemuseli bojovat (Ef. 6:10–20). Ale teprve ve zkouškách se můžeme osvědčit. Bez boje není vítězství a bez vítězství není koruna. V téže kapitole prožívá náš Pán zradu toho, který s Ním jedl a pil u téhož stolu (Mt. 26). Byl zatčen jako zločinec a pak jen říká: „*Ale toto je vaše hodina a moci temnoty!*“ Žádné další vysvětlení. V Mt. 26:54 On dává odpověď: „*Ale kterak by se pak naplnila Písma, která svědčí, že tak musí být?*“ Bratr Branham kázal, že Slovo této hodiny musí být ukřižováno. To se nemohlo stát teoreticky, muselo se to prakticky stát v těch nositelích

Slova. Proto ta zrada, a hle, opět byla noc (Jan 13:21–30). I závěr spásných dějin probíhá do písmene jako počátek.

Může dojít také k takovým případům, jako je následující. Rev. Harry Hampel, se kterým jsem se seznámil roku 1958 na konferenci v Dallasu, začátkem tohoto roku v kázání vyprávěl následující příběh. Stalo se, že jedna Duchem obdařená sestra, která zpívala v chóru v jednom městě v Novém Mexiku, v USA, se zamilovala do kazatele. Ale ten o ni neměl zájem. Ona tím byla tak zasažena, že ze zlosti nad odmítnutím dokázala starší sboru přesvědčit, že s tím pastorem žila v hříchu. Všichni jí věřili, ten kazatel byl zbaven svého úřadu, sbor se rozpadl. On ale nepřestal kázat a po nějakém čase vznikl nový sbor. Přesně po 30 letech tato žena roku 1999 umírala na rakovinu. Trápena výčitkami svědomí zavolala starší a vyznala, že tehdy ze msty rozšířila o tom kazateli lež. Oni se za ni měli modlit o odpuštění, nebo tak by nemohla zemřít. Ale nenapadlo ji, zavolat toho kazatele a prosit jej o odpuštění, zemřela ve velikém utrpení, a pokud se dalo usuzovat, zřejmě bez pokoje s Bohem.

Před Kristovou soudnou stolicí bude platit, co On řekl: „**Nebo z slov svých spravedliv budeš učiněn, a z řeči tvých budeš odsouzen.**“ (Mt. 12:37) To bychom si měli vždycky pamatovat a držet jazyk za zuby. Ne to co jiní říkají o nás, nýbrž co my říkáme o jiných, **bude naším rozsudkem.** Kdo ale může napravit všechnu škodu při všech těch duších, které byly uvedeny do omylu rozšířením lži o tom kazateli? V Žid. 6 nalézáme odkaz týkající se úmyslného hřešení, pro něž není odpuštění, i když jsme byli účastni Ducha svatého. Pak žádné prožití udělané předtím, již není nic platné a ani žádné nábožné argumenty.

Nepřítel vždy nalezne lidi, dokonce věřící a nositele darů, které inspiruje, jimž může slovo v hlavě a v ústech překroutit, obzvláště když se drží jím zavedených tradic. Bůh přece nic neničí, On buduje! Tak se ale ty role mění a Bůh je zaměňován dáblem. Bůh přece neničí sám Sebe. Pavel píše o pracovnících v království Božím, kteří: „... *skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní...*“ (2. Kor. 6:1-10) slouží Pánu.

Nadpřirozený vliv proroků, apoštolů a služebníků Božích, který chce satan zničit, nepochází od nich samých. Byl to vždycky Bůh, který skrze zvláštní povolání a služby vykonával Svůj vliv. Pavel, který byl v řetězech, přestože se nedopustil žádného zločinu, věděl: „*Slovo ale není v řetězech.*“ (2. Tim. 2:9) Totéž můžeme dosvědčit my. Autorita není Boží muž, ale Slovo Boží, které zvěstuje.

NOVÝ ZAČÁTEK

V těch rovněž již uplynulých 20 letech od roku 1980 Bůh učinil nový začátek. V celém světě daroval několika milionům spásu v Kristu, a biblicky věřící byli podle prvotně křesanského, apoštolského vzoru pokřtěni na jméno Pána Ježíše Krista. Od roku 1997 jsem mohl kázat ve více než 60 letničně charismatických shromážděních, takže i oni budou jednou bez omluvy. V některých zemích jsem mohl vícekrát mluvit k celým národům přes televizi. Bůh na celé Zemi otevřel dveře, daroval milost k cestám do více než 120 zemí. Tak k Jeho Církvi v osmdesátých a devadesátých letech nebyly jen připojeny nespočetné vzácné duše, ale Boží lid byl stále více obeznamován s Jeho spásným plánem, jak bylo v prorockém slově pro konečný čas předpověděno a s naplňováním téhož. Boží zvěst, zaslíbené a zjevené Slovo pod pojmem »zvěst konečného času« je po celém světě rozšiřována všemi možnými způsoby a prostředky. Spolu s prací našich milovaných bratří Alexise Bariliera a Etienne Gentona, kteří roku 1955 rovněž bratra Branhama s sebou prožili a od samého počátku měli přímý podíl při tomto zvěstování, souhrnně tiskneme nyní v 15 různých jazycích a staráme se o celý svět.

Nemělo by nás udivovat, že počínaje rokem 2000 vícero TV stanic, které jsou schopny přes satelit dosáhnout celý svět, nabízí možnost vysílání. Konec všech věcí je ale blízko, jak nás Petr napomíná (1. Petr. 4:7) a proto musí to poslední volání zaznívat v celém světě. A zdali náš Pán v Mt. 24, Mk. 13 a Lk. 21 nepředpověděl všechno, co se před Jeho návratem stane? Zdali nás na to neodkázal: „***Když uvidíte, že se toto všechno děje, pak vězte, že je to blízko a přede dveřmi.***“⁹ Již dva tisíce let tento text mnozí četli, **ale my jsme ta generace, která vidí, jak se všechno naplňuje.** I to, co řekl náš Pán v Lk. 21:24

ohledně lidu Izraele, se naplnilo: „*I padati budou ostrostí meče a zjímání budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokud se nenaplní časy pohanů.*“ Izrael je po dvou tisíci letech od roku 1948 zase státem. V mírovém procesu se nyní jedná hlavně o Jeruzalém, který se musí stát kamenem přetěžkým pro všechny národy (Zach. 12:2–3). Středem konfliktu je chrámová hora. Za mír se platí obětováním území, aby se naplnilo, co stojí psáno: „*Nyní je mír a pokoj!*“ (1. Tes. 5:1–3) Do nejposlednějšího kola se zapojí Vatikán jako nejvyšší autorita na Zemi, aby se uzavřela smlouva pro předpověděných sedm let (Dan. 9:27).

Je tomu tak: Biblické proroctví pomíjí v realitě, s vyvoleným lidem Izraele zrovna tak jako s vyvolenou Církví z národů. Celková politická, hospodářská a náboženská situace globálně odpovídá biblickému proroctví pro konečný čas. Náš Pán volá k těm Svým: „*Proto bděte ušlechilého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech věcí, které se dítí budou, a postaviti se před Synem člověka.*“ (Lk. 21:36)

OHLEDNUTÍ

Léta 1960 až 1979 byla zvláštní fází budování, ale vždy spojena s učitelským zvěstováním. Roku 1980 nastal úplně nový začátek s šířením zjeveného Slova skoro ve všech existujících konfesích a svobodných kostelech. Bůh to prostě vedl tak, že jsem byl přijat s respektem. Tak mnohá léta působit v Božím pověření je pro mne velikou předností. Pravé Boží Církvi je stále ještě podáván čerstvý pokrm Slova. To, že mám dnes podle Božího povolání a poslání tutéž odpovědnost jako tehdy Pavel, pochopí všichni, **kterí cestě Boží s Jeho lidem rozumí a jdou po ní.** Kdo respektuje to, co Bůh říká a činí, ten také ví, že Boží dary a povolání jsou neodvolatelná (Řím.11:29). Dar se stal prostřednictvím povolání úkolem. Věřím tomu, co bylo 11. června 1933 řečeno bratru Branhamovi, zaslíbenému prorokovi, z nadpřirozeného světla, které viděly přibližně 4000 lidí při příležitosti křtu: „**JAKO JAN KŘTITEL PŘEDCHÁZEL PRVNÍMU PŘÍCHODU KRISTA, TAK ZVĚST, KTERÁ BYLA TOBĚ DÁNA, BUDE PŘEDCHÁZET DRUHÉMU KRISTOVU PŘÍCHODU!**“ Toto oznámení vidíme nyní naplněné. Ten zvěstovatel byl vzat vzhůru, zvěst nám

zůstala. Nebude se zvěstovat žádné zvláštní učení o paruzii (druhý příchod Ježíše Krista na konci věků) nebo zjevení o hromech atd., nýbrž originální Slovo jako Boží zvěst. Má služba je Bohem řízena a spojena se službou bratra Branhama tak jako nikoho jiného na zemi. Boží zjevené Slovo je pro všechny Boží děti závazné. Poslední zvěst je na svědectví jasné a pravdivě zvěstována v celém světě. Kdo má uši, slyš, co Duch praví Církvím!

Pro lepší porozumění zmíním ještě jednou, že mi při povolání byla uložena dvojí služba. Zaprvé: Zvěstovat Slovo a zadruhé: Rozdávat duchovní pokrm. A to dělám. Zvěstuji Slovo v tom světle, jak bylo zjeveno a zahrnuji vše, co Bůh daroval bratru Branhamovi; ovšem nejvyšší instanci a poslední autoritu pro mne představuje jen Bible a jinak nic. Nekáži proslovy bratra Branhama, ani z nich nevyjímám žádné citáty, abych z toho dělal zvláštní učení. Nechávám je tak jak jsou a všichni, kteří je slyší a čtou, jsou bohatě nasyceni a požehnáni. Kdo je správný v srdci, ten bude všemu správně rozumět – i mé Bohem mi uložené službě. Kdo je ale ve svém duchu falešný, bude všemu rozumět zvráceně. To je duchovní zákonitost. O tom by měli přemýšlet všichni bratři, kteří staví výroky bratra Branhama nad Bibli a překrucují je nejen k vlastnímu zatracení, ale i jiných, jak to již tehdy vyjádřil Petr o mužích, kteří totéž dělali se Svatým Písmem a s tím, co kázal Pavel (2. Petr. 3:14–18).

U všech, kteří ve zdravém učení zůstali a setrvávají v něm, padlo Slovo na úrodnou půdu. Kdo běhá za svévolnými výklady a učenými, která jsou vykonstruovaná z citátů, nejsou však biblicky zdůvodněna, je dvakrát podveden. Nebo jen ten, kdo zůstává ve Slově, zůstává vpravdě v Bohu. A ten, koho Bůh poslal, mluví slova Boží (Jan 3:34). „*Amen, amen pravím vám: **Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal.***“ (Jan 13:20) I dnes se jedná o přímé poslání. Jen potom se plní, co řekl Jan: „*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*“ (1. Jan. 4:6)

Skrze pravé vylití Ducha je do našich srdcí vylita Boží láska a to je láska k pravdě. Potom se stává Církev-Nevěsta jedno s Kristem, Hlavou,

a jsou spolu jedno srdce a jedna duše. ON, který sám je První a Poslední, Alfa a Omega, spasil Svoji Církev a pevně založil. ON staví a dokonává ji ke dni Svého příchodu. Nech všichni dosáhnou takového stavu, aby na nás spočinulo Boží zalíbení a my mohli z celého srdce zvolat: Maranatha! Přijď brzy! *„Tak praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistě přijdu brzo. Amen. Přijď tedy Pane Ježíši. Milost Pána našeho Ježíše se všemi vámi.“* (Zj. 22:20–21)

Na tomto místě bych se chtěl vděčně zmínit, že všichni, kteří od roku 1980 vykonávali práce v misii, kanceláři, při rozesílání atd., k nim patří obzvláště celá rodina Fleckova, zde slouží ve vší věrnosti Pánu ještě dnes. Také Vám, moji milovaní bratři a sestry v Evropě a v celém světě, kteří chodíte s Pánem a v mé službě jste mě po 40, 30, 20, 10 nebo kolik let to i má být, doprovázeli v dobrých i ve špatných dobách, srdečně děkuji. Společně budeme trávit věčnost s naším milovaným Pánem. Vy jste mne a moji službu ve vší věrnosti vzpomínali na modlitbách. Těm, kteří Pánu dávají, co Jemu náleží, jsou podle Jeho zaslíbení obzvláště požehnáni. Nedáváte desátky a oběti nějakému člověku nebo jednotě, nýbrž Pánu do obilnice (Mal. 3), aby ten duchovní pokrm mohl být rozdáván. Také to patří k Božímu pořádku, kterému se všichni opravdově věřící podřídí. Ty tři německy hovořící země nesou hlavní břemeno misijního díla. Bůh ale nech všechny radostné dárce a dary bohatě požehná a odplatí všem, kteří Jeho dílo také tímto způsobem vzpomínají.

Rovněž všem sloužícím bratřím v Evropě a v celém světě děkuji za dobrou spolupráci. Nech Pán brzy daruje, že by Církev na konci stála tak jako na počátku – dokonale obnovena, plně vyzbrojena, aby prožila všechno od naplnění Boží vůle až k poslednímu zaslíbení.

Jasnému a pravdivému zvěstování bude nyní následovat jasné a pravdivé působení Boží. Ve víře zvěstuji konečné vítězství ukřižovaného a vzkříšeného Pána nad vší mocí satana (Řím. 16:20, Kol. 2:13–15). *„Nebo Pán vykoná svůj soud na zemi rychle a úplně.“* (Řím. 9:28)

V pověření Božím působící

Bt. Frank

Freie Volksmission Krefeld

Postfach 905

D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie

informační kancelář

Doubecká 556

Jahodnice

Praha 9 – Kyje

CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.